

श्री साईनाथ प्रमाण.

श्री साईलीला

मासिक पुस्तक.

[वर्ष ८ वें]

[भाद्रपद]

नलिनीदुर्लगत जलम तिरतरलम् । तद्दुजीवनमतिशय चपलम् ।

क्षणमपि सउजनसंगतिरेका । भवति भवाणव तरणे नौकः
—शंकराचार्य.

संपादकः—रामचंद्र आत्माराम तर्खड़.

अनुक्रमणिका.

पुण्यतिथि उत्सव आणि उत्सवाचा कार्यक्रम ...	...	१—२
अनुभव ...	...	१—१२
संकांतीचा हलवा ...	...	१३—१६
अनुभव ...	...	१७—१८
अर्वाचीन-भक्तलीलामृत (अध्याय ३२ आणि ३३)	...	२५—३२
डिस्ट्रिक्ट जज्जांच्या कोटील सिहिल सुट ता. १६—८—३१ रोजी सांताकूळ येथे भरलेल्या कमिटीच्या सभैतील कांहीं ठरावांचा उतारा	...	१
		२—३

विनंति.

सुप्रसिद्ध श्री मोरोपंत कविकृत केकावलि या भक्तिरसप्रेमामृतानें
ओथंबलेल्या काव्यावर कै. रा. व. दादोबा पांडुरंग यांची “यशोदा पांडुरंगी”
टीका जी साठ वर्षांपूर्वी छापून प्रसिद्ध झाली होती व आजमितीस अत्यंत
दुर्मिळ झाली होती तिची दुसरी आवृत्ति छापून तयार झाली आहे. किं. रु. २.

कै. गोविंदराव रघुनाथ दाभोळकर यांचा सुप्रसिद्ध ओजस्वी व प्रासादिक श्रीसाईसच्चरित हा ग्रंथ बांधून तयार आहे. पाने अदमासे १०००.
किं. रु. २--८--०.

रा. आ. तर्खड.

व्यवस्थापक—श्रीसाईलीला कच्चेरी.

श्री साई भक्तांस विज्ञप्ति.

कोणाला श्री साईमहाराजांबद्दलचे त्यांचे स्वतःचे अनुभव श्री साई-
लीलेत प्रसिद्ध व्हावे म्हणून पाठविण्याचे असतील त्यांनी ते आमचेकडे
पाठविल्यास ते प्रसिद्ध होण्याबद्दल आदरपूर्वक योग्य तो विचार होईल.

रा. आ. तर्खड
—प्रकाशक

॥ श्रीसाईबाबा प्रसन्न ॥

पुण्यतिथि उत्सव

कृ. सा. न. वि. वि. श्री समर्थ सद्गुरु साईमहाराज यांची पुण्यतिथि येत्या आश्विन शु. १० बुधवार शके १८५३ ता. २१-१०-३१ रोजीं श्रीक्षेत्र शिर्डी येथे महाराजांच्या मंदिरात होणार आहे. तरी या समयी आपण कृपा करून आपल्या कुटुंबांतील बाळगोपाळांसह व मित्रमंडळीसह तीर्थ-प्रसादास अवश्य यावे अशी नम्र विनंती आहे.

सदर्हू कार्यासाठी वर्गणी पाठविणे असल्यास ती खाली दर्शविलेल्या कोणत्याही सद्गृहस्थाकडे पाठविण्याची कृपा व्हावी.

१ श्रीयुत रा. आ. तर्खंड ऑ. खजिनदार १० जर मॅन्शन वांद्रे.

२ श्रीयुत सुंदरराव दि. नवलकर ऑ. चिटणीस १४१ साईभुवन प्रिन्सेस स्ट्रीट मुंबई नं. २

३ रावसाहेब. बा. वि. देव. ५२ स्टेशन रोड ठाणे.

४ श्रीयुत बापुराव राघवजी बोरावके ऑ. दुर्यम चिटणीस शिर्डी, ता. कोपरगांव. जि. नगर,

आपले आज्ञाकित

मोरेश्वर विश्वनाथ प्रधान
बाळकृष्ण विश्वनाथ देव
तात्याजी गणपत पाटील कोते
सखाराम बळवंत शुभाळ
वासुदेव नारायण चांदोरकर
श्रीसाईबाबा शिर्डी संस्थानचे ट्रस्टी.

उत्सवाचा कार्यक्रम.

ता. २१-१०-३१ आश्विन शु १० बुधवार

सकाळीः—संस्थानचा रुद्राभिषेक व पवमानाभिषेक मंगलस्नान, पूजा व आरती व विधियुक्त पुण्यतिथिश्राद्ध.

दुपारीः—प्रसाद, पुराण व कीर्तन.

रात्रौः—भजन, रथाची मिरवणूक.

ता. २२-१०-३१ आश्विन शु ० ११ गुरुवार

सकाळीः— संस्थानचा अभिषेक, स्नान, पूजा व आरती

दुपारीः— फराळ किंवा भोजन व पुराण.

रात्रौः— भजन, पालखी व चावडी.

ता. २३-१०-३१ आश्विन शु ० १२ शुक्रवार

सकाळीः— काल्याचे कीर्तन

दुपारीः— पुराण. नंतर ग्रामभोजन.

श्री सचिच्चदानन्द सद्गुरु साईबाबा प्रसन्न.

अनुभव

श्रीयुत बाबासाहेब तर्खड साईलीला कर्ते यास,—

कृतानेक साष्टांग नमस्कार विनंती विशेष, श्री बाबाच्या कृपेने आपण अविश्रांत श्रमाने चालविलेल्या श्री साईलीला मासिकांत आणखी काही अनुभव घ्यावे अशी श्री सद्गुरु माडलीने स्फुर्ति दिल्यावरून आपणाकडे साईलीलेत देणेकरिता खालील अनुभव पाठवीत आहे, तरी त्यांतून जे आपणास छापण्यास योग्य वाटतील ते घ्यावे अशी विनंती आहे.

(१) माझे मेहुणे रा. रा. शि. भि. मोहिले याच्या मुळीचा वरचा ओंठ जन्मतांच दुभंग झालेला होता. व त्यामुळे दिसण्यात वाईट दिसत असे. डॉक्टरी उपायाने तो बरा होण्यासारखा नव्हता. बरा झाला तर सत्पुरुषाच्या कृपेनेच बरा होईल असें त्यास वाटल्यावरून ते सन १९१३ साली डिसेंबर महिन्यात (मार्गशीर्ष महिना) आपल्या मंडळीस घेऊन श्रीसद्गुरु समर्थ साई-बाबाच्या दर्शनाकरिता शिरडीस गेले. तेथें गेल्यानंतर श्रीच्या दर्शनाकरिता गेले. त्यांना पाहातांच श्री बाबा म्हणाले, “तुम्ही येथे कां आलेत तें मी समजलो. मी मुळीला बरी करीन; परंतु त्याचा काही उपयोग होणार नाही. मुळी देव-माणस अमूल अल्पायुषी आहे. माघ महिन्यात शुद्ध चतुर्थीला तिचा मृत्यु आहे व त्या दिवशी तूं घरी नसशील, तुला ऑफिसात जावे लागेल, तिची व तुझी भेट होणार नाही.” त्याप्रमाणे माघ शुद्ध चतुर्थीला दोन प्रहरी मुळीला देवाज्ञा झाली. तो दिवस त्याच्या लक्षात असताना त्या दिवशी त्याना ऑफिसात जाणे भाग पडले, व ऑफिसातून घरी येण्यासही नेहमीप्रक्षां थोडा उशीर झाला. घरी आल्यानंतर त्याना मुळीची हकीकत कळली. म्हणजे श्री सद्गुरु माडलीने म्हटल्याप्रमाणे शब्दशः खरे झाले. काय हें त्रिकाळ झान ही हकीकत माझ्या मेहुण्याच्या सांगण्यावरून लिहिली आहे.

(२) माझा धाकटा बंधु गांवीं असतांना त्याच्या हातास चवडा निघाला. हात बराच सुजला व दुखूळ लागला. गांवीं असतांना त्यानें बरेच उपाय केले. वैद्यास दाखवितां त्यानें सांगितल्याप्रमाणे इलाज केले; परंतु कशानेही काहीं गुण येईना. शेवटीं तो अंधेरीस आमच्या बिज्ञाडीं आला. डॉक्टरांस वगैरे दाखविर्ता त्यांनी ऑपरेशन करावे लागेल असें सांगितले. ऑपरेशन करण्यास आम्हास धैर्य होईना, व त्याला अतिशय त्रास होऊं लागला. सरते शेवटीं श्रीबाबांची उदी लावाची असें माझ्या मनांत आले, व वडील बंधूस त्याप्रमाणे सांगितले. त्या दिवशी रात्रीं उदी पाण्यांत कालवून लाविली. उदी लाविल्यानंतर हातास ठणका उठल्या व सर्व रात्र त्याला झोप लागली नाही. दुसऱ्या दिवशी सकाळी तें फुटले नाही असें पाहून वडील बंधूस त्यास डॉक्टरकडे नेण्यास सांगितले. परंतु वडील बंधु म्हणाला की, पुन्हा एकदा उदी लावून पाहातों व दोन-प्रहरपर्यंत न फुटल्यास डॉक्टरकडे घेऊन जातो. दोन प्रहरपर्यंत फुटले नाही असें पाहून वडील बंधूने धाकट्या बंधूस ‘‘हात धुव, डॉक्टरकडे जाऊ’’ असें सांगितले. त्याप्रमाणे धाकटा बंधु हात धुत असतां दर्द एकाएकीं फुटले व वाहूळ लागले, व थोड्या दिवसांनी वरें झाले. हा सर्व उदीचा प्रभाव.

(३) सन १९२५ सालीं आषाढंशुद्ध १० तारीख १ जून रोजीं ऑफिसातून पगार झाला होता व काहीं उसनवार घेतलेले पैसे मित्रांनी परत दिले होते. म्हणजे अजमासें १४० रुपये खिशांत होते. दुसऱ्या दिवशी आषाढी एकादशी होती. त्या दिवशीं श्रीविष्णुला सहस्र तुळशी वहावयाच्या होत्या, म्हणून ठाकुरद्वारवरून भुलेश्वराकडे तुळशी व फराळाचे सामान बेण्याकरिता मी भुलेश्वराकडे जात होतो. वारेंत विद्यारामभाईच्या वाडीतील श्रीदत्त मंदीराजवळ रा रा. कारखानीस याचें तयार फोटोचें व फ्रेम बसविण्याचें दुकान होतें, त्याच्या दुकानांत गेलों व श्री अक्कलकोट स्वामीचा फोटो घेतला. तेथेच श्री बाबाच्या मोठ्या साईजची छबी दृष्टीस पडली. छबी मनांत फार भरली. मालक दुकानांत नव्हता. नोकरास छबीची किंमत विचारितां त्यानें पंचवीस रुपये सांगितले. किंमत काहीं कमी करिता येईल काय असें मी त्यास

विचारिलें. तो म्हणाला, नाही. तर मग किंमत जास्त आहे, पुढे पाहूं, असें म्हणून तुळशी घेण्याकरिता भुलेश्वरी गेलों. तुळशी व फराळाचे सामान घेऊन अंधेरीस घरी जाण्याकरिता चर्नगोड स्टेशनवर आलों. स्टेशनवर आल्यानंतर पैशाचे पाकीट पाहाण्याकरितां खिशांत हात घातला. हात घालतांच पाहातों तों खिशांत पाकीट नाही. एकदम दच्ककलों आणि स्टेशनवरून परत त्या ठिकाणी गेलों व पाकीटाचा शेघ केला; परंतु पाकीट काही मिळाले नाही. श्रीबाबाची छबी घेतली असती तर वरै झालें असतें असें वाटलें व तसाच घरी अंधेरीस परत गेलों. मात्र मनांत तीच छबी घेण्याचा निश्चय केला, पुढे दोन महिन्यांनी ती छबी घेण्याकरिता त्या. दुकानी गेलों. त्यांत ती छबी होती. मालकाला ती छबी मजला पाहिजे असें मी सांगितले. तो म्हणाला, ती छबी मी दुसऱ्यास देऊ केली आहे व तो आज उधां इतक्यांत घेण्याकरिता येईल. मी तुम्हास पाहिजे असल्यास दुसरी देईन. नंतर मी त्यास मार्गे घडलेली हकीकत सांगितली व म्हणालों, तुम्ही वाटेल तें करा, ही छबी मला पाहिजे. तुम्हास वाटेल ती किंमत ध्या. शेवटीं हो ना करिता करिता मालक छबी देण्यास कबूल झाला. मी पुन्हा म्हणालों, किंमत तुम्ही मागाळ ती मी देण्यास तयार आहे. परंतु माझ्या मनांत त्यानें तेरा रूपये धावे असें आलें. मालकानें फार विचार केल्यानंतर तेरा रूपये द्या असें म्हणाला. हे ऐकून मला फारच आनंद झाला व म्हणालों, मीही मनांत तेरा रूपयेच धरले होते. दोघांचा आंकडा जमला. पैसे देऊन श्रीसद्गुरु माउलीची छबी घरी घेऊन गेलों व श्रीच्या लीलेचें अत्यंत कौतुक वाटले.

(४) माझे कुटुंब सन १९२५।२६ साली क्षयरोगाचे आजाराने जवळ जवळ १० महिने सीक होतें. बज्याच डॉक्टरवैद्यांचे उपाय केले. चांगल्या हवेवर बिघाड करून पाहिलें; परंतु काही उपयोग झाला नाही. अखेरीस चैत्र महिन्यांत श्रीरामनवमीच्या उत्सवाच्या वेळी सर्व मंडळीला घेऊन श्रीसद्गुरु माउली वाबांच्या समाधीच्या दर्शनाकरितां श्रीक्षेत्र शिर्डी येथे गेलों. तंथे गेल्यानंतर माझ्या कुटुंबाला बराच आराम वाटला, व चांगली हुशारी वाटली.

ऑफिसातील रजेच्या अभावामुळे तेथें फक्त चार दिवस राहिले. नंतर अंधेरीस विच्छाडी परत आलों घरी आल्यानंतर थोडे दिवस तब्येत बरी होती; परंतु पुन्हा पूर्ववत् प्रकृति विघडली. इतक्यात एके दिवशीं दोनप्रहरी कुटुंब झोपेच्या गुंगीत असता तिच्या स्वप्नात श्रीसद्गुरु माउळी आली व 'मिं नको, तू बरी होशील' असें आश्वासन दिले. पुढे घरात करण्याची अडचण पडव्यामुळे कुटुंबाला माहेरीं पोचविण्याचा विचार केला. इतक्यात अंधेरीचे डॉक्टर पाटील कलकत्याहून दांताच्या परीक्षेत उत्तीर्ण होऊन एक वर्षानीं घरी आले. त्याचा माझ्यावर बराच लोभ असल्यामुळे त्यांस मी भेटावयास पाहिजे होतें, परंतु धरच्या ह्या अडचणीमुळे मजला त्यांस भेटता आले नाही, म्हणून ते स्वतः माझ्या घरी आले. त्यांना न भेटण्याचे कारण मी सांगितले आणि म्हणालों, मी उद्यां कुटुंबाला माहेरीं पोचवितों. त्यांनी कुटुंबाची प्रकृति पाहिली व म्हणाले, उद्यांच मंडळीला न पाठवितां एक आठवडा मी औषध देतों व तितक्यात गुण न आल्यास पुढे काय करावयाचे ते सागेन. त्याप्रमाणे औषध दिले. औषध देताच लागू पडले. व पंधरा दिवसात अजमासे दद्वा पौड वजन वाढले हें पाहून डॉक्टरासही आश्र्य वाटले. तब्येत साफ सुधारली. इतकेंच नव्हे तर तिचा जन्मापासून असलेला खोकला कायमचा गेला. ही केवळ श्रीबाबांची लीला.

(५) सन १९३० साली डहाणूची हवा विघडल्यामुळे गांवातील सर्व लोक जवळपासच्या खेडयांत राहाण्यास गेले होते. तेथील तांदुळाचा मोठा व्यापारी डहाणूपासून ८। १० मैलावर असलेल्या स्वतःच्या खेडेगावीं राहाण्याकरितां गेला होता. मला काही जखीच्या कामासाठी त्याळा भेटावयाचे होतें, म्हणून मी ईस्टरच्या रजेत डहाणूस गेलों. तेथें बाकीची कामे आठोपून शेवटच्या दिवशीं त्याळा भेटण्याकरिता बैलगाडीनें जाण्यास निघालों. बरोबर दोन गडी होते, परंतु आम्हा कोणालाही त्या गांवचा रस्ता माहित नव्हता. दिवसाची वेळ असल्यामुळे आम्ही रस्त्यानें विचारीत विचारीत चाललों. जाता जाता रात्र पडली, आठ वाजले, मार्ग दिसेनासा झाला. एका ठिकाणी तीन

रस्ते आले. आता कोणत्या रस्त्यानें गाडी हाँकावी हें काही समजेना. जंगल असल्यामुळे आसपास माणसाची वस्ती नव्हती. त्या वेळी तेथे परमेश्वराचा धांवा करण्यापलीकडे दुसरा मार्गच नव्हता. आम्ही तेथे अर्धा तास खोटी झाली. मला त्या दिवशीच रात्रीच्या गाडीनें दुसऱ्या दिवशीं ऑफिस असल्यामुळे अंधेरीस परत यावयाचें होतें. अशा वेळी मी श्रीसाईरूपि परमेश्वराला हाँक मारूं लागलो. इतक्यात ज्या ठिकाणी मला जावयाचें होतें त्याच सावकाराचा कारकून त्या ठिकाणी जाण्याकरिता बैलगाडीनें आला. गाडी कोणाची आहे असें त्यास विचारितां त्यानें माझा शब्द ओळखिला आणि मला आपल्या गाडीत बेऊन थेट ठिकाणावर बेऊन गेला. तेथे गेल्यानंतर शेटजींस झालेला प्रकार सांगितला. तो म्हणाला 'माझा कारकून रोज डहाणूस जातो, परंतु इतका उशीर कधीच होत नाही. संघ्याकाळी ७ चे सुमारास परत येतो फक्त आजच त्यास उशीर झाला.' हें ऐकून श्रीबाबाच्या कृपाळूपणाचा व लीलेचा अस्यानंद झाला. श्री बाबाच्या लीलेस अंत नाही. हें मी मागेच लिहिले आहे. तर मग म्यां पामरानें जास्त काय लिहावें. अनुभव सुद्धा लिहिता लिहिविती श्री सद्गुरु साई माउळीच आहे.

श्री सद्गुरु साईनाथ स्तवन

१

छंद मना घे अखंड सद्गुरु साईचरणाचा ।
याविण दुस्तर सागर तरण्या मार्ग नसे साचा ॥ १ ॥

२

तरीच जन्मा येउनि केले सार्थक देहाचे ।
जरी बहनिंशि ध्यान लागले साईनाथांचे ॥
गुरुचरणाची गोडी तुजला किति सांगू वाचे ।
सैवक किंकर स्वच्छंदानें गुहपुढतीं नाचे ॥ २ ॥

३

श्री सद्गुरु बाबासाई । प्रार्थितो माझे आई ॥ गुरुवरा ॥
गुरुवरा ठेवितो डोई । चरणावर आपुल्या साई । खचितचि ॥
खचितच्ची येउनि राही । मम हृदयीं रमेशा साई । निशिदिनी
निशिदिनी धरी प्रेमातें । उद्धरी या दासातें ॥ झडकरी ॥ ३ ॥

४

सुखद सुखद नाम आपुले साईनाथ देवा ।
मूढ जन ताराया घरिली मानव काया ॥
अगणित अज्ञानी जना लावियेले सत्पथाला ।
अवतार कार्य संपवूनि निजधामा त्वरित गेला ॥ ४ ॥

५

श्री साईनाथ दावा परब्रह्म मातें ।
जननमरण चकवा मनि हेंचि ध्यातें ।
श्रीरामराय भैटी मन हें भुकेले ।
श्री साईनाथ देई आपुल्या कृपेनें ॥ ५ ॥

श्री बाबांचा दास.

अनुभव

अंधेरी

तारीख २५-८-३१

श्रीयुत बाबासाहेब तर्खड यास, कृतानेक साष्टिंग नमस्कार
विनंती विशेषः—

आपल्या श्री साईलीलेच्या मासिकात माझ्या अल्प बुद्धीच्या श्री बाबांच्या दासाचा अनुभव प्रसिद्ध व्हावा म्हणून मी आपणांकडे पाठवीत आहे तरी एखाद्या अंकात जागा करून छापण्याची कृपा कराळ अशी आशा आहे.

आमचे वडील इ. स. १९११ साली श्री बाबांची कीर्ति ऐकून श्री क्षेत्र शिर्डी येथें श्री बाबांच्या दर्शनास गेले. पहिल्याच दर्शनी श्री बाबांनी त्यांना सुमारे एक महिना ठेऊन घेऊन त्यांच्याकडून सेवा करून घेतली. त्यानंतर इ. स. १९१३ साली श्री बाबांच्या कृपेने आमचा सर्व मंडळीसह विज्हाड करण्याचा योग जुळून आला. त्या खेपेस श्री बाबांच्या पादुका देव्हाप्यांत पुजण्यास असाऱ्या म्हणून तयार करवून बरोबर घेतल्या. तेथें गेल्यावर त्या (पादुका) श्री बाबांस दाखविल्या. तेव्हां त्या (पादुका) श्री बाबांनी हातांत घेऊन व आमच्या मनांतला हेतु ओळखून त्या (पादुका) दोन्ही पायांच्या अंगठ्यामध्ये धरून “फार छान दिसतात तरी ह्या तुम्हीं घरी नेऊन देव्हाप्यांत पूजा करावी.” म्हणून त्या आम्हांस परत दिल्या. तेव्हांपासून आजतागाईत त्यांची पूजाआरती आम्ही करीत आहोत.

गेल्या दिपवाळीत घनत्रयोदशीच्या दिवशी सकाळी उठता क्षणीच आम्ही जो पादुकाचे दर्शन घेण्यास गेलो तो देव्हाप्यांत उजव्या पायांतली पादुका नाही असें आम्हांला आढळून आले व तपासाअंती ती कोणीही हालविली नाही असें कळून आले. शेवटी बरांतले सर्व सामान काढून पाहिले

परंतु तिचा पत्ता लागला नाहीं. आम्ही आमच्याकडून शक्य तितका तपास केलो, परंतु पत्ता लागला नाहीच. पुढे ती राहिलेली एकच पादुका पुजणयाचा क्रम चालू ठेविला. असें सुमारे दोन महिनेपर्यंत चाललें होतें. मात्र आमच्या मनातून गेलेल्या पादुकेबद्दल विसर न पडता मधून मधून इकडे पाहा तिकडे पाहा ही क्रिया चालूच होती. पुढे सुमारे दोन महिन्यांनी नित्याप्रमाणे सच्छाळीं उठता क्षणीच दर्शन घेण्यास जातो तो दुसरीही पादुका जागेवर नाही असें आढळन आले. मात्र रात्रीं आरती करताना पादुका जागेवर असल्याची आमची सर्वांची खात्री होती. आता रात्रीं एकाएकीं ह्या पादुका जाब्या कशा ह्याचा विचार करिता हे कृत्य श्री बाबाच्याशिवाय कोणाचे नाही अशी आमची भरातल्या सर्व मंडळींची खात्री होऊन चुकली. व त्या खेपेसु आम्हीं तपास न करता त्याच्यावरच प्रेमाने आरोप घालून पादुका परत देण्याची प्रार्थना केली. दोन्ही पादुका एकाएकीं गेल्यामुळे श्री बाबाचा काहीं तरी कोप झाला असें वाटून आम्हा भरातल्या सर्व मंडळीस फार वाईट वाटले. परंतु ती क्रुणामय माऊली भक्तावर अशी केव्हां कोपते काय? तर त्या माऊलीच्या मनातून तिचे आमच्या भरात प्रत्यक्ष वास्तव्य असल्याची प्रचिती तिला दाखवावयाची होती. परंतु आमच्यासारख्या अज्ञान बालकांस हे कसें कळावे? तेव्हां ती माऊली आमच्यावर कोपली असेंच आम्हास वाटूं लागले झात नव्हल नाही. वरे असो.

पुढे आपल्या नशिबीं श्रीबाबाच्या हातच्या पादुका नाहीत अशा समजुतीने आम्हीं दुसऱ्या तयार असलेल्या पादुका दुकानातून आणाव्या म्हणून मी मुंबईस त्या आणण्याकरिता गेलों. परंतु लिहिल्यास कदाचित् आमच्या वाचकांस खरेही वाटणार नाहीं, मला फिरता येण्यासारख्या सर्व चांदीच्या दुका नात पाहाण्याकरिता सुमारे दोन तीन तास फिरलों; परंतु एकाही दुकानात तयार अशा मिळाल्या नाहीत. एका दुकानात तर असें उत्तर मिळालें कीं, काळपर्यंत एक जोड होता, परंतु काळच तो जोड एकानें नेला. पुढे आयत्या मिळत नाही. असें वाटून आमच्या ओळखीचा असलेल्या सोनाराकडे जाऊन

तयार करवाव्या म्हणून तसाच पुढे सोनाराच्या घरीं गेळें; परंतु त्या माऊळीचीच इच्छा नसल्यामुळे त्या सोनाराच्या घराला कुलुप दिसून आले. आतां मात्र आपल्या माऊळीचा आपणांवर पूर्ण कोप झाला, असें वाटूं लागले. शेवटीं पादुकावाचून श्री बाबाच्या फोटोचीच पूजा करण्याचा ऋम पुढे चालू ठेविला. असे बरोबर नऊ महिने गेले. तेव्हां आमचा पादुकाबद्दल विसर पडत नाहीं असें जाणूनच की काय त्या करुणामय माऊळीला आमची करुणा येऊन तिने त्या दोन्हीं पादुका फोटो असलेल्या पाटाखालीं आणून ठेविल्या. हे आम्हांस सकाळी जेव्हां सारवण्याकरिता पाट काढला तेव्हां ज्या रीतीने आम्हीं पाटावर ठेवून पुजीत होतो त्याच रीतीने त्याच पाटाखालीं दिसून आल्या. तेव्हां आम्हांस अत्यानंद वाटून आमच्या करुणामय माऊळीची आमच्या घरांत वास्तव्य असल्याबद्दल आमची पूर्ण खातरी झाली. आता हे कृत्य श्रीबाबांचे नव्हे तर कोणाचे? नाहीं तर एकामागून एक अशा दोन महिन्यांच्या अंतराने त्या जातात काय व नऊ महिन्यानंतर त्याच पाटाखालीं दोन्हीं सारख्या जोडीने, म्हणजे श्रीक्षेत्र शिर्डी येथे समाधीजवळ ज्या स्थितीमध्ये त्यांच्यां पादुका आहेत त्याच स्थितीमध्ये येतात काय! कदाचित वाचकवृद्धाना असा संशय येईल कीं, तो पाट आम्हीं काढला नसेल. तरी श्रीबाबांची जेथे पूजा होते तो पाट रोज काढून सारवण केल्याशिवाय कोण पूजा करणार? तर हा अनुभव वाचून श्री बाबांचे वास्तव्य असल्याबद्दल सर्व भक्तांची खात्री होईल. कळे-

बाबाच्या चरणाचा दास

आत्माराम हरिभाऊ चौबळ.

अनुभव,

लेखकाच्या स्नेहाकडून कळलेली हकीकत:—

“आगस्ट ता. २० सन १९३१ गुरुवार रोजी माझ्या मोठ्या नातीला, बय ६ ताप आला. तो ३० इच्या वर चढला. मुलगी मोठी चपळ, परंतु तापाच्या जोरामुळे निपचित पडली होती.

तिच्या आईने डॉ. कोठारे याजला बोलावून आणून औषधोपचार केले, कचंरीतून संध्याकाळी घरी आल्यावर ही हकीकत मला कळली. यंदाच्या जुलै-ऑगस्ट महिन्यात जी पावसाची सारखी झोड चालू होती तिच्यामुळे सर्दीचा हा ताप असावा असें वाटले. आणि त्याप्रमाणे पहांटेस ताप निघून मुलगीही हुषार होऊन नित्याप्रमाणे खेळू लागली,

शुक्रवार, शनिवार दोन्ही दिवस ताप मुळीच नव्हता. रविवारी दोन-प्रहरी थोडी थंडी वाजते (आणि त्या वेळी पाऊस पडून हवा विशेष गर झाली होती) असें सांगून मुलगी पांघरूण आढून झोंपी गेली.

मुळीचा काका डॉक्टर आहे हे मुंबईस राहातात आणि तेथें व्यांची प्रॅक्टीस आहे. प्रत्यहीं रविवारी आणि सणावाराच्या दिवशीं आपल्या वडी-लांना व कुटुंबांतील इतर लहानथोरांना भेटण्यासाठी ते नित्यनेमाने मुंबईहून येत असतात. आणि आम्हां सर्वांबरोबर भोजन करून दोनप्रहरानंतर चहा घेऊन परत मुंबईस जात असत.

ही मुलगी पांघरूण घेऊन निजली आहे हैं पाहून जातेसमधीं आम्हा सर्वांना सांगितले कीं, हिला जरुर ताप येईल. त्याप्रमाणे सायंकाळपासून जरा जरा ताप येऊन तो वाढत जाऊन ग्रात्री १०.३५ वर गेला.

सकाळी डॉ. कोठारे याजला बोलाविले. मुळीला तपासतां तिच्या घरात डाव्या Tonsil (टॉनसिल) वर एक चण्याच्या ढाळी इतका लहान पिंवळा चढा दिसला, तो पाहातक्षणीं डॉक्टरांची चर्या चिंतातुर होऊन ते श्वेषाले, “ मुळीला आत्ताच्या आतां मुंबईला परळच्या इस्पितळात नेऊन डॉ.

खानोलकर याना दाखवा. मला ही Dyptheria (बाटसर्प) ची केस दिसते. या रोगावरचे इन्जेकशन इकडे मिळावयाचे नाही. आता मुळीच विलंब करू नका. जो क्षण जातो तो अत्यंत अमोलिक आहे. ” हे ऐकतां क्षणीच माझी गात्रे शिथिल झाली, हातपाय लटपटू लागले. कारण हा रोग किती भयंकर, हानिकारक आणि सांसर्गिक आहे याचे मला पुस्तकी ज्ञान होते. या वेळी सकाळचा नवाचा सुमार होता.

डॉक्टर मुलाला टेलिफोनने ही हकीकत कळविली. तो सुमारे अर्धा तासाने मुंबईहून आला.

आल्याबरोबर तशा त्या तापासहित त्या मुलीला चांगली गरम कप-ड्यांत गुंडाळून तिळा आणि तिच्या बापाला बंद मोटारीतून परळच्या इस्पितलांत नेले.

तिळा घरांतून नेण्यापूर्वी आम्ही श्री साई माउलीची प्रार्थना करून मुलीच्या कपाळाला थोडी उदी लावली.

इस्पितलांत मुलीचा घसा तपासताक्षणीच डॉ. खानोलकरांनी तोंड वाईट केले आणि म्हणाले तिळा ताबडतोब् antidyphtherial (डिपथेरिया विरुद्ध) इन्जेकशन आ. जर आम्ही येथे इन्जेकशन दिले तर तिळा ऑर्थर-रोड इस्पितलांत (खास सांसर्गिक रोगांकरता) न्यावे लागेल. आणखी मुलगी अत्यंत चपळ असल्या कारणाने तेथे आपल्या मायेचे कोणी न दिसल्यामुळे तिच्या मनावर विपरीत परिणाम होऊन ती हैबत घेईल. म्हणून साधेल तर घरीच उपचार करा आणि इतर सर्वांना तिच्यापासून दूर ठेवा.

मुलीला तिच्या बापाने घरी परत आणली. तिचा काका परळाहून मुंबईस जाऊन दवाखान्यातून इंजेकशने घेऊन आला. त्या वेळी बाराचा सुमार होता.

घरातला चट्टा जो भरभर वाढत होता आणि जो उदी लावताना सुमारे पावळीइतका झाला होता तो तितकाच राहिला.

डॉक्टरांनी इंजेकशने वगैरे उपचार सारखे चालू ठेवले आणि श्रीच्या कृपेने त्या उभयतां डॉक्टरांच्या हाताला यश येऊन तो चट्टा पसरावयाचा राहून तिसऱ्या दिवशी म्हणजे बुधवारी सकाळी गळून पडला. (त्या पदार्थाला पेटलेल्या शोगडीत घालून जाळून टाकिले.

डॉ. खानोलकराना ही हकीकत ऐकून आनंद झाला. मुलगी वाचेल याची त्याना आशा नव्हती.

इतर सर्व मंडळीच्या घशाला दिवसांतून दोन वेळा प्रतिबंधनार्थ औषधे आंतून पुष्कळ दिवस लावण्यात येत होतीं.

श्री साईबाबानींच या ओर विवंचनेतून मुलीसुद्धा आम्हा सर्वांना सुख-रूप निभावले यांत मुळींच शंका नाही.

ही हकीकत इतक्या सविस्तर रीतीने लिहिण्याचे मुख्य कारण हें की, वाचकापैकीं ज्याचा श्री साईमाउलीवर पूर्ण विश्वास आहे. त्यांना ती दयालू माउली अशा बिकट प्रसंगातून अचूक मार्ग कशी दाखवीत असते आणि त्यांचा कशाप्रकारे सांभाळ करीत असते याची साक्षात् जाणीव असावी म्हणून.”

वाढीं,
ता. १ सप्टेंबर १९३१]

“ म्हातारा ”

संक्रांतीचा हलवा.

सबंध मार्गशीर्ष महिन्यात येत्या म्हणजे इ. स. १९१५ च्या जानेवारी महिन्यात घडणाऱ्या संक्रांतीच्या पवित्र दिवसासाठी माझ्या स्नेह्याच्या बायकोने श्रीच्यासाठी निरनिराळ्या वस्तूचा म्हणजे बारीक केलेले बदाम, पिस्ते, व लवंगा, वेळच्या आणि उत्तम साफ केलेल्या तिळाचे, साखरेचे अणिदार तिळगुळ म्हणजे हलवा स्वहस्तानें करण्याचा सारखा अविश्रात सपाटा चाळविला होता.

कर्मधर्मसंयोगानें संक्रांतीला लगबग आठ एक दिवस बाकी होते इतक्यात त्या सर्व जिनसा तयार झाल्या. नंतर तिळा फिकीर पडली की, आता कसें करावे ? इतकी मेहनत घेऊन या जिनसा नीट राहावयाच्या कक्षा ? एखाद दुसरी मुंगी येऊन तिनें स्वाद घेतल्यावर मग कसें ?

बाई याप्रमाणे चिंतातुर झाली. तिनें आपल्या यजमानाला त्याप्रमाणे कळविलें. मित्र भूर्त होता. तो म्हणाला, आपण आजच्या आज टपाळांतून हा हलवा शिरडीस राधाकृष्णी(राधाकृष्ण)बाईकडे पाठवू. ती त्याचा संभाळ घेऊन श्रीच्या चरणीं तो हलवा जखर सादर करील. इतर कोणालाही तसें करण्याची निकड वाटणार नाहीं.

बाईला तें थोग्य वाटून त्याच दिवशीं तो हलवा टपाळानें पार्सळ होऊन रवाना झाला.

त्याच्या दुसरे दिवशीं आरती झाल्यावर श्री न्याहारीसाठीं बसले असतां त्यांनी राधाकृष्णाबाईकडे निरोप पाठविला की, “ माझा संक्रांतीचा हलवा पाठवून दे ! ” बाई बापडी अत्यंत विवंचनेत पडली. तिनें तात्याबा मार्फत सांगून पाठविलें की, “ मालकाळा म्हणावे अजून संक्रांतीला आठ दिवस आहेत. ” बाबा म्हणाले “ तें काही मला समजत नाही. माझा संक्रांतीचा हलवा आत्ताच्या आता पाठवून दे. ” सर्वच गोंधळ झाला. कोणाला काय करावे काही सुचेना.

इतक्यांत टपाळच्या शिपायानें तो तिळगुळाचा डबा बाईच्या स्वाधीन केला. बाई उघडून पाहाते तो आंत संक्रांतीचा हलवा ! ! तिच्या आनंदाला पार राहिला नाही. तसेच तात्याबाला बोलावून त्याच्या स्वाधीन तो डबा केला व मालकाकडे घेऊन जाण्यास त्याला सांगितले. त्यानें त्याप्रमाणे तो डबा श्रींच्या स्वाधीन केला. श्रीसाईबाबानीं तो उघडून त्यातले चार दाणे तोंडांत टाकले आणि म्हणाले “ त्या अवदसेला सांग हा डबा जपून ठेव आणि संक्रांतीच्या दिवशी पाठवून दे बरं ” नंतर श्रीनीं व इतर मंडळीनीं न्याहारीला हात लावला.

श्रीनीं असें कां केले ? मित्राच्या बायकोला चिंता पडली छोती की, आपण केलेले तिळगूळ श्रींच्या मुखांत पडण्याखोदर एखाद्या मुंगीच्या आहारी पंडतील. तसें न व्हावें म्हणून श्रीनीं तो हलवा आपल्या मुखांत घातला.

नंतर संक्रांतीच्या दिवशीं श्रींच्या दरबारांत तो वाटला गेला हें सांगणे न लगे.

सारांश, आपली अशी उत्कट इच्छा व प्रेम असल्यावर ती इच्छा व तें निव्याज प्रेम श्री साईबाबा कसें कारणीं लावीत आणि त्याचा ताबडतोब दाखला देत आणि त्याप्रमाणे अशापीही देत आहेत याचा आपण विचार तरी करितो ? श्रीनीं आपल्या प्रेमाचा मोबदला ताबडतोब द्यावा आणि आपण मात्र शंकाकुशंकानीं व्याप्त राहावें यांत कांहीं हंशील ? अशा अप्रतिम दिव्यदेही पुरुषाचे चरणीं मस्तक नमवून त्याचा वरदहस्त शिरीं घेऊन, बाह्य भपक्याला भुलून इतराच्या चरणीं तेंच मस्तक नमवितें तरी कसें याचें राहून राहून सखेदाश्रव्य वाटते. श्री साईलेलेच्या वाचकवृद्धांत तरी असे कोणी अविश्वासयुक्त अतःपर नसुवेत अशी श्रींच्या चरणीं नम्र प्रार्थना आहे.

इतराना कदाचित् ही हकीकत क्षुल्लक वाटेल. स्नेहाची बायको देह ठेवून आज पांचसहा वर्षे झालीं तरी स्नेहाला या गोष्टीची आठवण होताच त्याचें अंतःकरण भढभडून येते. कंठ दाटतो. शब्द फुटत नाही. गुरु माउलीचे काय प्रेम हें. आपण सर्वब्यापि आहोंत याची जाणीव श्रीना नव्हती

काय ? किडी मुंगीमध्ये देखील आपली वस्ती आहे याचे त्यांनी किती तरी दाखले दिले आहेत. मग एखादी मुंगी तो हलवा खाती तर त्यांत अध्यात्मिक-हृष्टथा काय गैर झाले असते ? परंतु सद्गुरु माउळीच ती. तिचे प्रेम कळवळून आले. त्या बाईने इतकी मेहनत घेऊन अशा उत्कट प्रेमाने गुह-माउळीसाठी हलवा केला. मतलब हा की, त्याचे सेवन श्रीनीच करावे; त्याचा दाखला ताबडतोब देऊन श्रीनी त्या तिच्या प्रेमाचा असा उघड रीतीने स्वीकार केला की, ज्यामुळे तिच्या व तिच्या यजमानाच्या मनावर आजन्म उत्तम संस्कार होऊन त्याची हृदये सद्गुरु माउळीच्या चरणी जखवड बांधली गेली आहेत.

हाच प्रकार श्री सावित्रीबाई तेंडुलकर यांनी लेखकाला एके प्रसंगी निवेदन केला.

एके समयी बाईना एका बकुलीच्या झाडाखाली विपुल फुले मिळाली. ती वायां जातात हे पाहून त्यांनी दररोज ती सर्व गोळा करावी. गृहकृत्ये साधून त्यांतल्या त्यांत त्या सर्व फुलांच्या माळा करून श्रीच्या पूजेच्या तस्विरीवर चढवाव्या. त्या माळा इतक्या होत की, ती सर्व तसवीर बहुतेक झांकली जात असे, असा क्रम सारखा अडीच तीन महिने चालला होता,

त्यानंतर फुले कमी होऊ लागली. त्याच सुमारास श्री सावित्रीबाई आणि त्यांचे यजमान शिरडीस श्रीच्या दर्शनासाठी गेले. दर्शन होतां क्षणीच दीक्षितांकडे वळून श्री म्हणाले, “अरे काका ! आज दोन तीन महिने मी इकडे शिरडीस होतों कुठे ? ” श्री सावित्रीबाईकडे बोट दाखवून “या माझ्या आयेने मला बकुलीच्या फुलांनी दडपून टाकले होतों रे ! अरे मी गुंगून गेलों होतों ! मला माझ्ये भान होतों कुठे ? आताच जरा हायसे वाटते !”

काय प्रेम हे ? अशा उत्कट प्रेमाचे वर्णन लेखणीने करावे तरी कसे ? सद्गुरु सद्गुरु काहीं वाटेवर लागले नाहीत ! गुरु माउळीचे प्रेम अनिर्वचनीय

आहे. तें ज्याच्या नशिबीं अनुभवावयाचें आलें ते धन्य होत ! धन्य त्यांची मातापितरें की, त्यांना जन्म देऊन त्यांचे कोटकल्याण केले !

आधुनिक विद्वान आढऱ्यतेने बोलतांसा आढळतात “Why should we surrender our individuality to another ? Where is the necessity of a सदूरु ? ” म्हणजे आम्ही आमचे व्यक्तिगत स्वातंत्र्य दुसऱ्याला अपेण कां करावें ? सदूरुखची आवश्यकता कशाला ? अशांना इतकेच सांगावेंसे वाटतें की, सदूरु ही कांही लहानसहान व्यक्ति नव्हे. सव्वा रूपयानें कान फुंकणारी मूर्ति नव्हे. दांभिक पसारा उभारवून जाळयात पकडणारा मनुष्यरूपि कोळी नव्हे. भगवें वस्त्र परिधान करून, पायांत खडावा घाळून, भोळ्याभाबड्या लियांना फसविणारा मनुष्यरूपि राक्षस नव्हे; कवचित् प्रसंगीं कर्णपिशाच्च साधन केलेला भोंदू नव्हे. स्पिरिचुआलिङ्गम, कलेर व्हायन्स वगैरे अत्यंत खालच्या पायरीने साधनयुक्त मनंकवडा ठग नव्हे. तर सदूरु नाउली तीच कीं, तुमची हृदयग्रंथी उचंब्रळून, खुलून, प्रभूच्या ठिकाणीं तुमचे निस्सीम प्रेम लावून, तुम्हाला अभी करून अत्यंत आनंदाच्या अशा अप्रतिम अवर्णनीय उच्च स्थितिप्रत सहजगत्या घेऊन जाईल. तीच गुरुमाउळी. तिच्या प्रेमाचा किंमत अमोल आहे. तिची शिकवण अहेतुक, अप्रतिम, अतुलनीय आहे. हें ज्याचे त्यानेच जाणावयाचे असतें. अशा दिव्य माउळीपुढे आपले स्वतःचे क्षुद्र व्यक्तिगत मानसिक स्वातंत्र्य स्वेच्छेने जो कोणी ठेवूं पाहील त्याच्यासारखा कर्मदरिद्री तोच.

अनुभव

इ. स. १९११ साली मी ठाणे येथे नोकरीवर असतीना श्री साईबाबा यांची कीर्ति ऐकिली होती की, त्यास कोणी इसमाने काही नवस किंवा प्रार्थना केली असता व ती कोठूनही केली असता पोहोचते व त्याप्रमाणे ते भक्तास पावतात.

कर्मधर्मसंयोगाने इ. स. १९१२ साळात माझी स्थिति फार हलाखीची झाली होती. म्हणजे माझी बायको गरोदरपणात सीक होती. व बाळंत झाल्यावरसुळ्डा तिची तवियत सीकच होती. तशीत दोन महिन्यांचा माझा मुळगा बरसातीत सीक होऊन त्यास न्युमोनिया आला व त्याची जगण्याची आशा नव्हती. नोकरी दगदगीची होती व ह्या खर्चमुळे पगार पुरेनासा झाला होता. त्यामुळे मी रात्रंदिवस चिंतातुर होतो.

इतक्यात मला श्री साईबाबांची आठवण झालीं व मनात विचार आला आपण त्यास गाळ्हाणे घालून पाढावें व त्याप्रमाणे मनात त्यांची प्रार्थना केली की, “परमेश्वरा, मला ह्या संकटातून पार पाढून चांगले दिवस दाखीव म्हणजे मी तुमच्या दर्शनास येईन.” याप्रमाणे मी त्यास गाळ्हाणे घातलें व स्वस्थ मनाने मुलास औषधोपचार वगैरे करीत राहून माझी नोकरी मी बजावीत होतो. पैशासंबंधी माझ्या मित्रांनी मला मदत केली. सुमारे ८१५ दिवस गेल्यानंतर मुलास आराम पडत गेला व बायकोचीही तवियत सुधारली. व आणखी एक महिन्याने माझी बदली चांगल्या सुखाच्या जागी होऊन मला चांगले दिवस आले.

नंतर मी इ. स. १९१२ साळात छिसेंबर महिन्यात त्याच्या दर्शनास शिर्डी येथे जाऊन त्यांच्या पायावर ढोके ठेवले व अंतःकरणपूर्वक मनात प्रार्थना केली व त्यानीही मला “तुझे भले होईल” असा आशीर्वाद दिला.

रीतीप्रमाणे मी त्यास दक्षिणा दिली. ती किती दिली याची मला चांगलीशी आठवण नाहीं व त्याच दिवशीं बाबाची आरती वगैरे झाल्यावर मी जेवण आटोपून त्याचा निरोप घेऊन परत फिरलो.

त्या वेळेपासून मी बाबाचा फोटो आणून घरात पूजाअर्चा करीत असतों व त्या वेळेपासून माझे दिवस सुखाचे गेले व हळी जात आहेत. बारीक सारीक संकटें हीं संसारी मनुष्याचे मागे लागलेली आहेत व त्याप्रमाणे ती येत असतात; परंतु त्याचें निरसन तेच करीत असतात असा माझा समज आहे.

त्यानंतर मी दोन वेळां शिरडीस जाऊन आलेलो आहे. माझ्या आठवणीप्रमाणे मी सन १९१७ व १९२४ साली जाऊन आलेलो आहे.

हळी मी नोकरीवरून रिटायर झालो असून वसई येथे राहात आहे. या पुढील अनुभव आल्यास लिहून पाठवीन.

मु. वसई.
ता. २-९-३१. }

बाबाचा सेवक.
जनार्दन रामचंद्र दळवी

ता. क. सदर्द्दप्रमाणे १९२३ साली माझा धाकटा मुळगा तुझे येथे नोकरीवर असताना फार सीक झाला व पुढे तो तिकडे बरा होईना म्हणून वसई येथे आणला व इकडे त्याची चिकित्सा डॉकटर लोकांनी केल्यावर ठायफॉर्ड फिवर म्हणून ठरवून औषधोपचार केले व त्यातून तो मोठ्या शिकस्तीने म्हणजे निवळ बाबाच्या कृपेनेच सुधारला व त्या वेळीही माझी बदली चांगल्या ठिकाणी झाली व त्यामुळे मी १९२४ साली मुळास बरोबर घेऊन शिर्डी येथे श्री साईबाबाच्या समाधीच्या दर्शनास गेलो होतो.

ज. रा. दळवी.

पुरुषाचा पुरुषार्थ । किंती सांगू तुजप्रती ॥ ११० ॥ कर्तृत्वं करितां
अभिमान । वहाचा बापा मर्नी जाण । फल येतांचि व्हावें लीन ।
अभिमान तो झुगारोनि ॥ १११ ॥ जोंवरी जिवाचें अस्थित्व । तों-
वरी त्या जपणे सत्य । मरण घडतां व्यर्थ । शोक त्याचा करुं
नये ॥ ११२ ॥ कां कीं शोक करण्या पाहीं । तेथें जागा उरलीच
नाहीं । सुझांस न त्याचें वाटे काहीं । मूर्ख मात्र करिती शोक ॥ ११३ ॥
पहा पांचाची उसनवारी । आणिली होती आजवरी । ती त्याची
त्यांना निर्धारीं । परत केळी प्रणानें ॥ ११४ ॥ वायू वायूत
मिळाला । तेज मिळालें व्हेजाला । ऐसीं आपआपलें ठिकाणाला ।
गेलीं निघून पंचभूतें ॥ ११५ ॥ शरीर भाग पृथ्वीचा । तो निज-
सम दृश्य साचा । म्हणोन तो शोक करण्याचा ॥ नाहीं विषय शिष्यो-
त्तमा ॥ ११६ ॥ तैसेच होतां मुलाचें जनन । हर्षकरीं न व्हावें मन ।
तो सृष्टीचा व्यवहार समजून । स्वस्थ रहावें नारायणा ॥ ११७ ॥
पहा पृथ्वी बीजा धारण करी । घनवृष्टि करिती वरी । मग तो सूर्य
आपुल्या करी । मोढालागीं निपजवितो ॥ ११८ ॥ त्या मोढाचें
होतां जनन । पृथ्वी सूर्य आणि घन । काय आनंद मानून । नाचूं
लागती दश दिशा ॥ ११९ ॥ त्याचा मोढा वृक्ष होवो ।
अथवा अजि जळून जावो । परी हर्ष शोक रिघावो । न
करी त्यांच्या मानसीं ॥ १२० ॥ तैसें रहावें आपण । मग शोक
दुःख कोठून । शोक दुःखाच्या अभावी जाण । मुक्त स्थिति चांदोर-
करा ॥ १२१ ॥ याच्या पुढील जें कां कथन । तें मी पुढे सांगेन ।
एखादे वेळ तुज लागून । राही सावध निजकर्मी ॥ १२२ ॥ ऐसी
ऐकोनि समर्थ वाणी । चांदोरकर आनंदले मनी । वाबांचे धरिले
पाय दोनी । घट मिठी मारूनियां ॥ १२३ ॥ नयनी लोटल्या अश्रु-
धारा । रोमांच उठले शरीरा । हे साई समर्थ उदारा । उद्धार माझा

केला तुं ॥ १२४ ॥ बोधरूपीं वर्षतां घन । अज्ञान धुराळा बसून ।
 गेला आमुचा आज पूर्ण । किती उपकार आठवूं ॥ १२५ ॥ ऐसाच
 हर्ष निमोणकरा । झाला असे साजिरा । दोघेही आपुल्या घरा ॥
 गेले वंदून बाबांतें ॥ १२६ ॥ सीता बेदरे सांगूं किती । बाबांनीं जी
 कथिली नीति । भक्त चाँदोरकरा प्रती । ती मी बेडे कथिली तुला
 ॥ १२७ ॥ या नीतीचें पठण । जो कोणी भाविक जन । करी नित्य
 भावे करून । त्यासी न होय भवबाधा ॥ १२८ ॥ स्वति श्रीभक्ति-
 लीलामृत । वर्षला हें बोधामृत । तें सेवा तुम्हीं सप्तस्तु । विनति
 करी दासगणू ॥ १२९ ॥ श्रीहरिहरार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

॥ इति द्वित्रिशोऽध्यायः समाप्तः ॥

अध्याय ३३ वा

श्रीगणेशायनमः ॥ तुं त्रिगुणातीत त्रिगुणात्मक । तुं विश्वातीत
 विश्वव्यापक । तुं सच्चिदानन्द वरदायक । सर्वारंभ आद्य तुं ॥ १ ॥
 तुं शब्दाते उत्पादिता । शब्दही तुं च समर्थ । तुजवेगले करुं जातां ।
 बोलणे अवघे खुंटते ॥ २ ॥ तुं मंगलरूप मंगलकर्ता । मग अमंग-
 लाची कशास वार्ता । तुझ्या पदरीं बांधलों असतां । अशिव माते
 स्पर्शेना ॥ ३ ॥ असो कांहीं दिवस गेल्यावर । ते बाबांचे शिष्य
 वांदोरकर । आले दर्शनार्थ साचार । तया शिर्डी ग्रामासी ॥ ४ ॥
 करुन पदाचे वंदन ॥ बोलते झाले नारायण । बाबा आतां पुढील
 कथन । मजलागीं कथन करा ॥ ५ ॥ ऐसे ऐकतां शिष्यवचन । बाबा
 आनंदले पूर्ण । म्हणती आतां अवधान । घावे माझिया बोलासी ॥ ६ ॥
 सुखदुःखाचिये अंती । जरी आहे मुक्तस्थिति । ती स्थिति येण्याप्रती ।
 वागणे कैसे सांगतों ते ॥ ७ ॥ देहप्रारब्ध भोगिता । सदसद्विचार-
 शक्ति सत्ता । जागृत ठेवावी सर्वथा । तिर्शीं फांटा देऊ नये ॥ ८ ॥
 सहज गतीने जे जे घडे । ते ते देहप्रारब्ध । रोकडे । कर्म करुनी
 जे जे घडे । ते न देहप्रारब्ध ॥ ९ ॥ पहा कित्येक चोप्या करिती ।
 कृतकर्में शिक्षा भोगिती । हे शिक्षा भोगणे निश्चिती । नोहे देहप्रारब्ध
 ॥ १० ॥ जहर पीतां घडे मरण । हे नोहे देहप्रारब्ध जाण । हे कृतीचे
 फळ पूर्ण । कर्त्यालागीं मिळतसे ॥ ११ ॥ नायनाट करुन धन्याचा ।
 कारकून होय मालक साचा । हाही देहप्रारब्धाचा । नोहे भाग
 शिष्योत्तमा ॥ १२ ॥ मग तो कारकून झाल्या धनी । राहे सदा
 चैनीनीं । गाड्या घोडे उडवोनी । म्हणे मी सुखी झालो ॥ १३ ॥
 त्याने जो धन्याचा केला घात । ते जोडिले पाप सत्य । हे च पुढील
 जन्मापत । संचित क्रियमाण होईल ॥ १४ ॥ संचित क्रियमाणा-
 प्रमाणे । जन्म होईल त्याकारणे । हे जाणती शहाणे । नाहीं कास
 पूर्खाचे ॥ १५ ॥ शिवाय देहप्रारब्धेकरुन । जे लाघले होते कार-

कूनपण । तें त्यानें शिळुक जाण । ठेविलें पुढिले जन्मासी ॥ १६ ॥
 एवंच पुढील जन्माची । केली तयारी त्यानें साची । जन्ममरण
 यात्रा अशाची । कोठून सांग चुकेल ॥ १७ ॥ पहा कितीएक पदवी-
 धर । आरुढती अधिकारावर । कित्येक हिंडून जगभर । देती नुसती
 व्याख्यानें ॥ १८ ॥ कित्येक योगी होती । कित्येक दुकानें घालिती ।
 कित्येक पोरे पढविती । होऊनी शिक्षक शाळेमध्यें ॥ १९ ॥ योगी
 शिक्षक दुकानदार । व्याख्याता अधिकारी नर । अबघे आहेत पदवी-
 धर । प्रयत्न अवध्यांचा सारखा ॥ २० ॥ हा भिन्न भिन्न व्यवसाय
 मग । कां व्हावा मर्शी सांग । अरे हा देहप्रारब्धयोग । नाहीं फळ
 प्रयत्नाचे ॥ २१ ॥ ऐसें वदतां गुरुवर । काय बोलती चांदोरकर ।
 चोरी करून होतां चोर । मात्र म्हणावें कर्मफळ ॥ २२ ॥ आणि
 देहप्रारब्ध येथें मात्र । म्हणावें कां सांगा त्वरीत । हेंही कर्मजन्य फळ
 सत्य । कां बाबा म्हणू नये ॥ २३ ॥ ऐसें वदतां तो प्रेमळ भक्त ।
 बोलते झाले साईनाथ । तें ऐका हो सावचित । श्रोते वेळ दवडू
 नका ॥ २४ ॥ हे चांदोरकर कुळभूषणा । महासज्जना नारायणा ।
 हा भलत्यांच वेण्या कल्पना । काढून मज विचारिसी ॥ २५ ॥
 पहा कित्येक खरे चोर । असून सुटती सत्वर । पुरावा न होत
 त्याचेवर । हें देहप्रारब्ध तयांचे ॥ २६ ॥ एक चोर तुरुंगांतरीं । एक
 चोर असूनी सावापरी । मग येथ कृत्यफळ निर्धारीं । कोठें गेलें
 सांग पां ॥ २७ ॥ दोघांचे एक कृत्य । एक सुटे एक शिक्षा भोगित ।
 म्हणोनी आहे कृत्यातीत । देहप्रारब्ध नारायणा ॥ २८ ॥ परि त्या
 सुटलेल्या चोराचे । पाप न जाय कधीं साचे । तें पुढलीया जन्माचे ।
 होईल सत्य कारण ॥ २९ ॥ म्हणून आतां सांगणे तुशीं । भोगितां
 देहप्रारब्धार्शीं । जागृत ठेवावें नीतीसी । म्हणजे कार्य होईल ॥ ३० ॥
 सज्जनांची करणे संगत । बसावें त्यांच्या मंडळीत । दुष्ट दुर्जन अभक्त ।

ह्यांची साउली नसावी ॥ ३१ ॥ अभक्ष्याभक्ष करुं नये । वित्तडवार्दी
 पडूं नये । खोटें वचन देऊं नये । कवणासही कदाकाळीं ॥ ३२ ॥
 एकदां वचन दिल्यावरी । निमूटपणे खरें करी । वचनभंगीं श्रीहरी ।
 द्वुराबेल नारायणा ॥ ३३ ॥ काम शरीरीं संचरतां । रमावें स्वख्नीशीं
 सर्वथा । पाहून पराची सुंदर कांता । विकारकर्णि न घावें मन ॥ ३४ ॥
 काम शुद्ध स्वख्नीशीं । परि सदा न सेवी तयासी । कामलोलूप
 मानवासी । मुक्ति मिळणे अशक्य ॥ ३५ ॥ हा काम मोठा रे खंबीर । न
 होऊं देत चित्त स्थिर । पंडिपूत याचा जोर । सर्वाहून आगळा
 ॥ ३६ ॥ ह्यणून ठेवून प्रमाण । करावें कामाचें सेवन । विवेकाचें
 लोढणे जाण । कंठीं त्याच्या बांधावें ॥ ३७ ॥ कामास वागवावें
 आज्ञेत । आपण न जावें त्याच्या कहांत । ऐसें जो वागे सत्य ।
 तोच सुझ समजावा ॥ ३८ ॥ दहप्रारब्ध भोगऱ्याप्रत । षडिपूंची
 जेवढी गरज सत्य । तितुक्यापुरता तयाप्रत । मान घावा शिष्योत्तमा
 ॥ ३९ ॥ हरिनामाचा लोभ धरी । अनीतीविषयीं क्रोध वरी ।
 आशा मोक्षाची अंतरी । मोह वहावा परमार्थाचा ॥ ४० ॥ दुष्कृ-
 त्यांचा करी मत्सर । भक्तिभावें परमेश्वर । आपला करी साचार ।
 जागा मदा देऊं नको ॥ ४१ ॥ सत्पुरुषांच्या ऐकणे कथा । चित्ताची
 ठेवी शुद्धता । मान राखणे ज्ञानवंता । आपुल्या जनकजननीचा
 ॥ ४२ ॥ सहस्र तीर्थाचे ठिकाणी । एक मानावी निज जननी ।
 पिता आराध्य दैवत ह्यणूनी । वंदन त्याचें करावें ॥ ४३ ॥ आपुले
 जे कां सहोदर । प्रेम ठेवी तयावर । भगिनींना अंतर । शक्ति
 असल्या देऊं नको ॥ ४४ ॥ पत्नीस प्रेमे वागवावें । परि खैण
 कदा न व्हावें । तिचें अनुमोदन घ्यावें । फक्त गृहकायांत ॥ ४५ ॥
 आपुल्या पुत्रस्नुषेत । विपट पाडूं नये सत्य । तीं असतां एकांतांत
 तेशें आपण जाऊं नये ॥ ४६ ॥ अपत्यासी न थां करणे । तीं

मित्रांचीं लक्षणे । नौकरासी न सलगी करणे । कन्याविक्रय करुं
नको ॥ ४७ ॥ द्रव्य अथवा पाहून वतन । जठरास न करीं कन्या-
दान । असावा जामात सुलक्षण । कन्येस आपुलश शोभेलसा ॥ ४८ ॥
हे पुरुषधर्म कथिले तुशीं । ऐसा जो वागे तयाशीं । बद्धस्थिति न
बाधे विवशी । सदाचारीं वर्तल्या ॥ ४९ ॥ निज पतीची करणे
सेवा । हा ख्रियांचा धर्म बरवा । तोच त्यानीं आदरावा । अन्य धर्म
नसे त्यां ॥ ५० ॥ पती हाच ख्रीचा देव । तोच तिचा पंढरीराव ।
पतीपदीं शुद्ध भाव । ठेवूनी रहावें आनंदें ॥ ५१ ॥ पतीकोपीं
नम्रता धरी । प्रपंचांत साहश करी । तीच होय धन्य नारी । गृहलक्ष्मी
जाणावी ॥ ५२ ॥ ठेवूनी पतीशीं दुःश्रित । जी आचरे नानाव्रत ।
ती पापिणी कुलटा सत्य । तोंड तिचे पाहूं नये ॥ ५३ ॥ ख्रियांनीं
विनय सोडूं नये । छोर चाळे करुं नये । परपुरुषाशीं बोलूं नये ।
कोणी नसतां त्या ठायीं ॥ ५४ ॥ जरी आपुला सहोदर । तरी तो
पुरुष आहे पर । म्हणुनी त्याशीं साचार । एकांत ख्रीने करुं नये
॥ ५५ ॥ या ख्रीदेहाची विचित्र स्थिती । तो अनीतीचा भक्ष्य
निश्चितीं । ह्याणून सावधगिरी अती । ठेविली पाहिजे शिष्योत्तमा
॥ ५६ ॥ शेळी भक्ष्य लांडग्याचें । ह्याणून तिळा कुंपण साचें ।
करुनी ठेविती कांटयांचें । रक्षण तिचे करावया ॥ ५७ ॥ तोच
आहे न्याय येथे । ख्रीदेहरूप शेळीते । तीव्र व्रत कुंपणाते । बांधून
रक्षण करावें ॥ ५८ ॥ पती सकाम पाहूनि । तत्पर रहावें ख्रियांनीं ।
लहान मुलांच्या संगोपनीं । दक्ष फार असावे ॥ ५९ ॥ मुले आपुलीं
सन्मार्गरन । होतील ऐसे शिक्षण सत्य । देणे आपुल्या मुलांप्रत ।
नानागोष्टी सांगोनी ॥ ६० ॥ सासू श्वशुर दीर जावा । यांचा द्वेश
न करावा । सवत असल्या प्रेमभावा । तिच्याविषयीं धरणे मनी
॥ ६१ ॥ चारचौघांनीं गुण ध्यावे । ऐसें वर्तन असावे । पत्याङ्गेने

आचरावें । ब्रत एखादें आल्या मर्नी ॥ ६२ ॥ पूर्व पापें करुन ।
 भर्ता ज्ञालिया गतप्राण । कडकडीत ब्रह्मवर्य धरुन । आयुष्य आपुलें
 कंठावें ॥ ६३ ॥ वैधव्य नशिर्भी आल्याकरी । न पहुङ्गिजे मृदु शश्ये-
 वरी । सौगंधित उटचा शरीरी । कदा आपुल्या करुं नये ॥ ६४ ॥
 नक्त हविष्यान्न शाश्नाव्रत । एकादश्यादि उपवास सत्य । आचरोनी
 जगन्नाथ । हृदयसंपुर्टीं सांठवावा ॥ ६५ ॥ जेणे होय कामोदीपन ।
 ऐसें न कदा सेवणे अन्न । सदा अध्यात्मनिरूपण । ऐकत जावें
 विधवांनीं ॥ ६६ ॥ आत्मानान्म विचार करणे । संन्यस्तापरि राहणे ।
 देवतार्चन भक्तीने । करुन पुराणे वाचार्भी ॥ ६७ ॥ ही साधारण
 पुरुषखीनीति । कथन केळी तुजप्रती । ऐसे वागतां बद्धस्थिती ।
 अनायासे होय दूर ॥ ६८ ॥ आतां बद्धस्थितीचीं लक्षणे । सांगतों
 मी तुजकारणे । तिकडे आपुलें अवधान देणे । करुनी मन एकाग्र
 ॥ ६९ ॥ धर्माधर्म जाणेना । ईश्वर कोण हैं ओळखेना । मर्नी न
 उपजे सद्वासना । त्याशीं बद्ध म्हणावें ॥ ७० ॥ जो केवळ कपट-
 पटू । ज्याचें वचन सदा कटू । ज्याचीं पापे अचाटू । तोही बद्ध
 जाणावा ॥ ७१ ॥ साधुसंत सज्जन । यांते नोळखी ज्याचें मन ।
 प्रपंचीं जो तल्लीन । तोही बद्ध जाणावा ॥ ७२ ॥ दानधर्मीं न ज्याची
 मती । पोकळ वितंडवादी अती । तोही बद्ध निश्चितीं । शिष्योत्तमा
 जाणावा ॥ ७३ ॥ परांच्या ठेवा बुडवीत असे । आपला सबरात
 करीत असे । साधुसंतां निंदीतसे । तोही बद्ध जाणावा ॥ ७४ ॥
 आपुली वाढविष्या थोरी । उगीच दुसऱ्यांची निंदा करी । सोंग
 साधुचे घेऊन वरी । करी अनीति तो बद्ध ॥ ७५ ॥ प्रपंच ज्याचा
 परमार्थ । प्रपंच ज्याचा पुरुषार्थ । सदा प्रपंचीं ज्याचें चित्त । तोही
 बद्ध जाणावा ॥ ७६ ॥ जो मित्राचा द्रोह करी । जो मुखर्हीं वैर
 धर्सीं । विश्वास महा वाक्याकरी । ज्याचा नसे तो बद्ध ॥ ७७ ॥

नाना ग्रंथ भारभर । करुनिया पाठांतर । ज्याचें न होय शुद्ध अंतर ।
 तोही बद्ध जाणावा ॥ ७८ ॥ बद्धासी न मिळे सद्गती । बद्धासी न
 घडे सत्संगती । तो जाय यमलोकाप्रति । यातना अपित भोगावया
 ॥ ७९ ॥ आतां मुमुक्षुलक्षण । करितों मी तुज कथन । तीं करावीं
 तुवां श्रवण । सद्गाव ठेवूनियां ॥ ८० ॥ जो बद्धस्थितीस कंठाळला ।
 जाणे सदसद्विचारला । ह्याणे कधीं भेटेल मला । देव तो मुमुक्षु
 ॥ ८१ ॥ सत्संगाची करी आस । निःसार मानी जगतास । जो
 विटला प्रपंचास । तो मुमुक्षु जाणावा ॥ ८२ ॥ देहप्रारब्धे जी
 स्थिती । प्राप्त झाली तयाप्रती । त्यांतची मानी चित्ती । समाधान
 तो मुमुक्षु ॥ ८३ ॥ जयाशीं पाप करण्याचें । वाटतसे भय साचें ।
 असत्य न बोले कदां वाचे । तो मुमुक्षु जाणावा ॥ ८४ ॥ कुत-
 कर्मचा पश्चात्ताप । ज्यास झाला असेल सत्य । तो जरी असला
 पतीत । तरी तो मुमुक्षु जाणावा ॥ ८५ ॥ देवाविषयीं ज्यास आस्था ।
 साधूचे ठारीं नम्रता । जो नीतीचा असे भोक्ता । तो मुमुक्षु
 जाणावा ॥ ८६ ॥ जो क्षणेक संत्संग सोडीना । ज्याची अर्खद-
 रतकी रसना । श्रीहरीच्या नारीं जाणा । तो साधक ह्याणावा ॥ ८७ ॥
 विष वाटे विषय ज्यासी । जो अध्यात्मविद्येसी । साधावया प्रति-
 दिवशीं । यत्न करी तो साधक वा ॥ ८८ ॥ जो ध्यान करी ईश्व-
 राचें । ग्रहण करून एकांताचें । त्यानें पद साधकाचें । घेतलें ऐसें
 ह्याणावें ॥ ८९ ॥ जो हरीचे गुणानुवाद । ऐकतां मानी आनंद ।
 कंठ होतसे सद्गत । तो साधक ह्याणावा ॥ ९० ॥ लौकिकाची न
 करितां पर्वा । करी सदा संतसेवा । चित्तांतून रमाधवा । जाऊं न
 दे तो साधक ॥ ९१ ॥ निंदा स्तुती ज्या समान । तैसाच माना-
 पमान । जन आणि जनार्दन । एक जया सिद्ध तो ॥ ९२ ॥ षड्ग्री-
 पूचे विकार । ज्यासीं न होती तिळभर । संकल्प निमाले साचार ।

In the Court of the District Judge,

At Ahmednagar.

Civil Suit No. 135 of 1921 . Exh. 11

Pleaders.

R. B. CHITALE   1. Govind Raghunath Dabholker of
and   Vandre;

K. P. BHALERAO.   2. Laxman Ganesh Mahajani of Bom-
bay.....Plaintiffs.

Against.

No. 1 in person.   1. Vishwanath Lahanau Nazir Dist.
Court, Nagar;
2. Purushotum Sakharam of Shirdi
died after institution of suit.
3. Tatya Ganpati Koli of Shirdi.....
Defendants. Claim—Rs. 5500/-

Reading predecessor's orders dated August 18
August 8th, 1919, October 17th, 1919 and December
12th 1919 which state the facts out of which this
suit arises.

The suit has been brought accordingly
under section 92 of the Code of Civil Procedure for
the approval of a scheme for the administration of
the Shirdi Sansthan of Sai Baba. A scheme (Exh.A)
has been submitted and has been approved subject
to certain corrections I accept the scheme and
direct that it be only brought into force by that
Committee named in the scheme. The temporary
arrangement made by my predecessor is cancelled.
The surviving trustee—the Nazir—will hand
over the charge to the new trustees in whom the
property specified in the schedule (a) will hence-
forth vest.

No application has been made to me for
costs. Such application may, if necessary be made
later.

Sd/— C. V. VERNON,

February 13, 1922.

District Judge.

श्रीसङ्कुरु साईबाबा प्रसन्न.

**ता. १६-८-३१ रोजीं सांताकृज्ञ येथे भरलेल्या
कमिटीच्या सभेतील कांहीं ठरावांचा उतारा.**

श्रीसाईबाबा शिर्डी संस्थानची भक्तमंडळाची निवडून आलेली, शके १८५३ ची कमिटीची पहिली सभा रविवार ता. १६। ८। ३१ रोजीं दोन प्रहरीं दोन वाजतां सांताकृज्ञ येथे रावबहादूर मोरेश्वर वि. प्रधान यांच्या बंगल्यात कमिटीचे अधिकारी निवडण्याकरिता भरली होती. त्या वेळी खालील सभासद हजर होते,

१ रावबहादूर मोरेश्वर विश्वनाथ प्रधान; ट्रस्टी

२ रावसाहेब बाळकृष्ण विश्वनाथ देव ,,

३ श्रीयुत वासुदेव नारायण चांदोरकर ,,

४ „ रामचंद्र आत्माराम तर्खड.

५ „ वसंत नारायण गोरक्षकर.

६ „ रघुवीर भास्कर पुरंदरे

७ „ सुंदरराव दिनानाथ नवलकर

सर्वानुमते रावबहादूर मोरेश्वर वि. प्रधान यांनी अध्यक्षस्थान स्वीकारले.

ता. २९।७।३१ बुधवार रोजीं शिर्डी येथे कमिटीची सभा भरली होती. त्या सभेचे कामाचे टांचण वाचून मंजूर झाल्यावर अध्यक्षांनी सही केली.

नंतर अधिकारी निवडण्याचे काम सुरु झाले. श्रीयुत तर्खड यांनी सूचना आणली व श्रीयुत वासुदेव नारायण चांदोरकर यांनी अनुमोदन दिले.

ठराव १:—ह. भ. प. दासगण यांना कमिटीचे अध्यक्ष नेमावे, सर्वानुमते मंजूर.

श्रीयुत देव यांनी सूचना आणली व श्रीयुत गोरक्षकर यांनी अनुमोदन दिले.

ठराव २:— श्रीयुत रामचंद्र आत्माराम तर्खड यांस आ. खजिनदार नेमावे. सर्वानुमते मंजूर.

श्रीयुत चांदोरकर यांनी सूचना आणली व श्रीयुत गोरक्षकर यांनी अनुमोदन दिले.

ठराव ३:— श्रीयुत रघुवीर भास्कर पुरंदरे यांस दुर्घट आ. खजिनदार नेमावे.
सर्वानुमते मंजूर.

श्रीयुत देव यांनी सूचना आणली व श्रीयुत तर्खड यांनी अनुमोदन दिले.

ठराव ४:— श्रीयुत सुंदरराव दिनानाथ नवळकर यांस ऑ. चिटणीस नेमावे.
सर्वानुमते मंजूर.

श्रीयुत पुरंदरे यांनी सूचना आणली व श्रीयुत गोरक्षकर यांनी अनुमोदन दिले.

ठराव ५:— श्रीयुत बापुराव राघवजी बोरावके यांस आ. दुर्घट
चिटणीस नेमावे.
सर्वानुमते मंजूर.

साईभुवन
१४३ प्रिन्सेस स्ट्रीट,
मुंबई नं. २
ता. १६८८३१

सुंदरराव दिनानाथ नवळकर
ऑ. चिटणीस
श्री साईबाबा शिर्डी संस्थान,

विनंति.

हे मासिक सुरु करण्यांत याच्या चालकांचा हेतु याची
छपाई व खर्चवेच भागून राहिलेले उत्पन्न श्री साईबाबाच्या
शिर्डी संस्थानच्या एखादे फंडास जमा व्हावे असा अस.
ल्यामुळे प्रत्येक वर्गणीदाराने मनांत आणल्यास आप-
आपल्या स्नेहांमधून निदान एक तरी वर्गणीदार मिळवि.
याचे श्रेय घेतल्यास एकंदरीने किती तरी मदत केल्या-
सारखे होणार आहे. शिवाय अशा रीतीने श्री साई सम-
र्थाची पर्यायाने सेवा केल्यासारखेच होणार आहे.

रामचंद्र आत्माराम तर्सुड

आ. खजिनदार

श्रीसाईबाबा शिर्डी संस्थान,

वर्गणीदारांकरितां

१ श्रीसाईलीलेचा वर्षारंभ चैत्र महिन्याचे अकोपासून आहे. नवीन वर्गणीदारांस वर्षारंभापासून अंक घ्यावे लागतील.

२ पत्ता बदलणे ज्ञात्यास लगेच आम्हांस कळवावे. बदललेला पत्ता न कळविल्यामुळे कित्येक वेळां अंक गहाळ होतात.

३ अंकासंबंधी पत्रव्यवहार आमचेकडे करावा.

४ लेखासंबंधी पत्रव्यवहार संपादक व प्रकाशकांकडे करावा.

वार्षिक वर्गणी.

वार्षिक वर्गणी टपाळ खर्चासह मनिझॉर्डरने अगाऊ रु. ३।=, ब्ही. पी. ने रु. ३॥, फुटकळ अंक ।= मागील अंकास शिळुक असत्यास -॥-

व्यवस्थापक—श्रीसाईलीला

लेखकांकरितां

१. श्रीसाईलीलेत प्रसिद्धीसाठी पाठ्यिलेला लेख अथवा कविता काम-दाच्या एका बाजूवर, मार्जिन सोडून, सुवाच्य बालबोध लिपीत असावी. पेन्सिलीने किंवा कागदाचे दोन्हीं बाजूस लिहिलेला मजकूर छापण्यास फार त्रास पडतो.

२. लिखाणासोबत पूर्ण नांव व पत्ता दिला पाहिजे. नांव प्रसिद्ध न करितां टोपण नांवाखाली. प्रसिद्धि द्यावयाची असत्यास त्याप्रमाणे कळवावे.

३. लेख अथवा कविता हातीं आत्यानंतर १ महिन्यांत पसंति अगर नापसंति कळविली जाईल. पसंति कळविल्यानंतर, आम्हांला कळविल्याशिवाय लेखकांनीं तो मजकूर दुसरीकडे छापविण्यास देऊं नये.

४. लेखांत योग्य तो फेरफार करण्याचा अधिकार आमचेकडे राहील. येईल तसा शब्दशः प्रसिद्ध करण्याची हमी आम्ही घेत नाहीं.

५. लेखासोबत पुरेसे पोस्टेज आत्यास, नापसंत लेख परत करूं.

प्रकाशक—श्रीसाईलीला

सर्व प्रकारचे मेंदूचे विकारांवर जाग्रण व मानसिक
श्रम करणाऱ्यांस अत्यंत उपयोगी

नकलेबहुल] ब्राह्मी तेल [सावध रहावे.

बाळबाळंतिणीकरितां औषधें

बाळंत काढा नं. १ पहिल्या दहा दिवसाचा ६१४; बाळंत काढा
नं. २ दहा दिवसांनंतर ६१४; बाळकडूः—मूळ जन्मल्यापासून देण्यास
योग्य ६८; कुमारी आसव लहान मुलांकरिता ६१२.

सतत २५ वर्षे लोकादरास पात्र झालेले, कोणत्याही
ऋतुंत घेण्यास योग्य, अत्यंत मधुर व आरोग्यदायक

एक रत्तल १६१० } द्राक्षासव { अर्धा रत्तल ६१४
दीड रत्तल २६४ } ट. ख. पॅ. नि.

शिवाय आमचे कारखान्यात टिकाऊ तयार काढे, आसवे, अरिष्टे, भस्मे
वर्गेरे ५०० वर औषधें तयार आहेत. त्याचे माहितीचा मोठा क्याटलाग व
प्रकृतिमान भूलन पाठविण्याकरिता “रुण-पत्रिका” ही सात आण्याची
तिकिटे आली असतां पाठवू.

दत्तात्रेय कृष्ण सांडू ब्रदर्स

आयौषधी कारखाना, चेंबूर जि. ठाणे.

टे. नं. ८७०२४ X २२२७८. दुकान दवाखाना, ठाकुरद्वार, मुंबई नं० २.

हे पुस्तक श्रीलक्ष्मीनारायण छापखाना, ३६४ ठाकुरद्वार, मुंबई

येथे अनंत आत्माराम मोरमकर यांनी छापून
रा. आ. तर्खऱ्यांनी ५ सेंट मार्टिन्स रोड, वांद्रे येथे प्रसिद्ध केले.